

Het Orkest Amsterdam

Jacob Slagter - dirigent

Isaac Lottman - solist

Programma

29 nov - Geertekerk Utrecht

30 nov - Zuiderkerk Amsterdam

Geacht publiek,

Van harte welkom bij dit concert van Het Orkest Amsterdam onder leiding van Jacob Slagter. Het programma van vandaag weerspiegelt onze wens om zowel bekende meesterwerken als onderbelichte parels te laten klinken.

We openen met de Faust-ouverture van Emilie Mayer, een meeslepende en dramatische compositie van een 19e-eeuwse componiste die ondanks haar talent en toenmalige succes tegenwoordig weinig meer uitgevoerd wordt. Met deze uitvoering willen we bijdragen aan de zichtbaarheid van vrouwelijke componisten, toen en nu.

Vervolgens verwelkomen we de Amsterdamse Isaac Lottman als solist in het tweede celloconcert van Dmitri Sjostakovitsj. Wij zijn verheugd u deelgenoot te maken van wat een meeslepende dialoog belooft te worden tussen deze getalenteerde cellist en ons orkest.

Na de pauze klinkt de vierde symfonie van Johannes Brahms, een monumentaal sluitstuk van de romantiek, vol emotionele diepte en symfonische grandeur.

De oplettende lezer merkt op dat niet langer naar onze organisatie wordt verwezen als het orkest, maar wel: Het Orkest Amsterdam. Dat is het gevolg van de recente statutenwijziging van onze vereniging. Onze hartelijke dank gaat uit naar Maquina Lamé, die ons met veel zorg en deskundigheid heeft begeleid bij het notariële traject hiervoor.

Wij wensen u vandaag weer een inspirerende luisterervaring toe.

Hartelijke groet, namens het bestuur van Het Orkest Amsterdam,
Terrence Dom (voorzitter)

Emilie Mayer (1812 - 1883)

Faust Overture in b-klein opus 46 (1880)

Adagio
Allegro

-

Dmitri Sjostakovitsj (1906 - 1975)

Celloconcert nr. 2 opus 126 (1966)

Solist Isaac Lottman - cello

Largo
Allegretto
Allegretto

Pauze

Johannes Brahms (1833 - 1897)

Symfonie nr. 4 in e-klein opus 98 (1885)

Allegro non troppo
Andante moderato
Allegro giocoso
Allegro energico e passionato

Faust Overture - Emilie Mayer

Emilie Mayer was een Duitse componiste die werd geboren in 1812. Ze groeide op in Friedland (Pruisen) als dochter van een welgestelde apotheker. Toen Emilie bijna drie jaar oud was stierf haar moeder. Op haar vijfde kreeg ze haar eerste pianolessen en al snel volgden haar eerste composities: dansen, variaties en kleine rondo's. Ze ontving een goede opvoeding en kreeg waarschijnlijk privé-onderricht. Haar broers en zus verlieten het huis. Vermoedelijk bestierde Emilie het huishouden van haar vader.

Als Emilie 28 jaar is, neemt haar leven een beslissende wending. Op de kop af 26 jaar na de dood van zijn vrouw stapt de apotheker uit het leven. Hij laat Emilie niet onbemiddeld achter. De rest van haar leven is ze financieel onafhankelijk. Niet meer gebonden aan het ouderlijk huis verlaat Emilie Friedland en vertrekt ze naar Stettin, tegenwoordig Szczecin in Polen, toen een stad in Pruisen. Emilie was op jonge leeftijd al vastbesloten om componist te worden en ze gaat in de leer bij Carl Loewe, een componist en zanger die vooral bekend is van zijn ballades. Loewe zou over haar zeggen dat "Emilie beschikte over een door God gegeven talent zoals hij dat nog nooit bij iemand had aangetroffen." Loewe zorgt dat haar werk regelmatig in Stettin wordt uitgevoerd en Emilie blijft zeven jaar bij hem in de leer. Daarna vertrekt ze naar Berlijn en volgt ze lessen in contrapunt en instrumentatie. Haar kapitaal stelt haar in staat om haar werk uit te geven en uitvoeringen ervan te organiseren. Zo weet ze een degelijke naam op te bouwen in de

muzikale kringen van Berlijn. In 1850 vestigt ze zich daar als componist. Op de naamplaat van haar woning staat: 'Emilie Mayer, Componistin'.

Heel opvallend is dat Mayer zich niet liet beperken tot de kleine genres die voor vrouwen nog net geschikt werden geacht: dansjes, liederen en instrumentale niemendalletjes. Volgens het heersende vooroordeel konden vrouwen weliswaar kinderen baren, maar waren de scheppende kunsten voorbehouden aan de man in zijn streven naar het schone en het ware. Vrouwen werden geacht zich niet op het terrein te begeven van het strikkwartet, de sonate en de symfonie. Emily Mayer schreef 12 strikkwartetten, 8 symfonieën, 7 cellosonates, 7 vioolsonates, ongeveer 15 orkestouvertures en talloze vocale werken. Helaas is veel van haar werk verloren gegaan, toen het na haar dood in 1883 langzaam maar zeker in de vergetelheid raakte.

De Faust Overture opus 46 componeerde Emilie Mayer in 1880, toen ze tegen de 70 liep. In het bekende verhaal van Goethe roept Faust in zijn roekeloze zoektocht naar schoonheid en kennis, die iedereen gelukkig zal maken, de hulp in van de duivel, hier in de gedaante van Mefistofeles. Ingefluisterd door Mefistofeles denkt hij in het eenvoudige en onschuldige meisje Gretchen de ware of het ware te vinden, maar hij richt haar te gronde, omdat ze van hem zwanger raakt. Faust wil haar redden, maar door te kiezen voor haar liefde voor God en haar bereidheid boete te doen en niet de uitweg te kiezen die de duivelse Faust

haar biedt, wordt haar ziel gered. 'Sie ist gerettet' noteert Mayer in de partituur bij de laatste maten van de ouverture in stralend majeur.

Celloconcert nr. 2 - Dmitri Sjostakovitsj

Dmitri Sjostakovitsj componeerde zijn tweede celloconcert in het voorjaar van 1966. Met Mstislav Rostropovitsj als solist werd het voor het eerst uitgevoerd op een concert ter ere van de 60e verjaardag van de componist. Dit concert was geheel gewijd aan werken van de jarige. Hij werd bij die gelegenheid uitgeroepen tot Held van de Socialistische Arbeid en ontving de Leninorde en de gouden medaille Hamer en Sikkels. Dat was zo'n dertig jaar nadat hij bij Stalin in ongenade was gevallen en moest vrezen voor zijn leven. Na de dood van Stalin trad er een periode van dooi in. Politieke gevangenen werden vrijgelaten en artistieke vrijheid werd in ieder geval met de mond beleden. Betekende dit dat Sjostakovitsj van de knellende greep van het regime af was? Bepaald niet. De autoriteiten konden niet om de populariteit en het aanzien van hun grootste componist heen en stelden alles in het werk om hem in te lijven als lid van de Communistische Partij. Sjostakovitsj was er bepaald niet happig op om toe te treden tot de gelederen van zijn onderdrukkers. Maar ten langen leste gaf hij zich gewonnen en in 1960 werd hij partijlid.

Zijn omgeving was zwaar teleurgesteld en verontwaardigd over deze knieval aan het regime. Hoezeer Sjostakovitsj er zelf bijna aan onderdoorging, is te horen in het aangrijpende achtste strijkkwartet dat hij in datzelfde jaar schreef. Hij noemde het een in memoriam voor zichzelf en vertelde zijn vrienden dat hij zelfmoord had overwogen.

Zijn gebrek aan enthousiasme kwam tot uiting als hij partijstandpunten moest uitdragen alsof het zijn eigen mening was. Zonder ze van tevoren te lezen dreunde hij door muziekbureaucraten opgestelde epistels monotoon en bijna onhoorbaar op. In zijn eigen werk komt zijn weerspanning duidelijker naar voren. Zo schreef hij in 1962 tegen zere schenen, als hij zijn dertiende symfonie wijdt aan de verschrikkingen van Babi Jar tijdens de tweede wereldoorlog. Honderdduizend joden werden in Babi Jar, een diepe kloof bij Kyiv, door de nazi's vermoord. De sovjets toonden hun antisemitisme door hun pogingen om deze episode uit de herinnering te wissen. Zij wilden WO II alleen zien als de overwinning van de heldhaftige arbeidersklasse op het fascisme. De verschrikkingen van de holocaust pasten niet in dat beeld. Voor velen in Rusland was dit onverdraaglijk en de dichter Jevtoesjenko verzette zich hiertegen door een gedicht te schrijven ter nagedachtenis van de slachtoffers. Dit gedicht vond overweldigende bijval en Sjostakovitsj sloot zich hierbij aan door deze tekst in zijn dertiende symfonie op muziek te zetten.

Opmerkelijk is dat hij in zijn tweede celloconcert wederom een verwijzing naar het joodse erfgoed centraal stelt. Het tweede deel draait om een deuntje van joodse straatverkoopsters in Odessa: "Boebliki, Koepitje Boebliki!", zoiets als: "Bagels, koop mijn bagels!" Musicologe Marina Ritzarev ziet een sterk verband met het proces tegen de schrijver Andrej Sinjavski. Sinjavski had het regime geprovoceerd door als niet-jood het pseudoniem

Dimitri Sjostakovitsj

Celloconcert nr. 2 - Dmitri Sjostakovitsj - vervolg

Abram Terts aan te nemen. Dit was een bandiet uit de joodse onderwereld van Odessa wiens boevenstreken in oude ballades werden bezongen. Omdat Sinjavski, alias Abram Terts, weigerde de misstanden in de Sovjet-Unie te verbloemen en opkwam voor het vrije woord, werd hij veroordeeld tot zeven jaar strafkamp in de Siberische goelag.

Ongetwijfeld sympathiseerde Sjostakovitsj met de vervolgde schrijver. Het proces vond plaats in februari 1966 en deed nationaal en internationaal veel stof opwaaien. Het celloconcert schreef Sjostakovitsj vlak daarna en het aanhalen van het Boebliki-lied uit Odessa kan bijna geen toeval zijn. In het lied wordt de familie van de Boebliki-verkoopster beschreven als een nest drinkers, gauwdieven, oplichters, pooiers en meisjes van losse zeden. Precies de wereld van Abram Terts. Sjostakovitsj houdt zich echter zorgvuldig op de vlakte. Op 27 april schrijft hij: "Ik heb zojuist mijn tweede celloconcert voltooid. Omdat het werk geen literaire tekst of programma heeft, vind ik het moeilijk om er iets over te zeggen. Het is lang. Het heeft drie delen. Het tweede en derde deel gaan in elkaar over. In het tweede deel en in de climax van het derde komt een thema voor dat heel erg lijkt op het liedje uit Odessa 'Koop Boebliki'. Ik heb geen idee waarom dit in me opkwam. Maar het lijkt er erg op."

Volgens Ritzarev is het concert te lezen als een weerslag van de strijd tegen de leugenachtigheid van de autoriteiten.

De warme klank van de solo-cello staat voor de menselijke stem. De solist is in dit concert bijna continu aan het woord. Hij opent het stuk eenzaam met een zangerig thema met klaaglijke ondertonen. Aanvankelijk ondersteunt het orkest dat, maar gaandeweg worden de ritmes en klanken scherper (let op de xylofoon!). De hoorns manifesteren zich steeds meer als een tegenstem. De cello wordt steeds beweeglijker. Het orkest leidt naar een climax, die eindigt met een dreun op de grote trom. Onderbroken door onregelmatige klappen van de grote trom komt de cello in een soort cadens weer tot zichzelf en het deel eindigt in een lange langzame passage die weer op het begin teruggrijpt. Ook het tweede deel begint met de solo-cello die het Boebliki-thema introduceert. Op allerlei manieren komt dat deuntje terug. Let bijvoorbeeld op de fagotten.

hoorns en xylofoon na een tijdje een steeds belangrijkere rol. De signalen worden steeds heftiger tot de hoorns aan het begin van het derde deel uitbarsten in een woedende fanfare.

Dit wordt gevolgd door een cadens van de cello, die ons terugleidt naar rustiger vaarwater en samen met het orkest deze passage afsluit met een paar prachtige, lyrische maten. Je zou haast zeggen: de schoonheid van de onschuld. Deze mysterieuze afsluitingen komen op gezette tijden in dit deel terug. Er passeren prachtige solo's van fluit en klarinet. We horen de hoornsignalen terugkomen, een mechanisch muziekje in het slagwerk, de cello blijft maar spelen en steeds duiken die lyrische 'onschuld'-maten weer op.

De cello wordt steeds beweeglijker en na een onverwachte klap van het hele orkest volgt een solocadens van de cello, die onbarmhartig wordt voortgedreven door de kleine trom. Het orkest valt weer in en opgestuwd door fanfaremotieven barst het weer uit in het Boebliki-thema. De cello neemt het weer over en leidt ons terug naar de contemplatieve muziek van het begin van het eerste deel. Onverwacht eindigt het stuk met een slagwerkpassage die doet denken aan een aflopend speelgoedmechaniek.

Mstislav Rostropovitsj

Symfonie nr. 4 - Johannes Brahms

In 1874 ontvangt Johannes Brahms van Philipp Spitta, een musicoloog met wie hij bevriend is, een handgeschreven kopie van Bachs Cantate 150 'Nach Dir, Herr, verlanget mich'. Het slotkoor van de cantate is een passacaglia. Dat is een typische Barok-vorm, ook wel chaconne genoemd, waarin de componist een reeks variaties schrijft (of improviseert) op een herhaald baspatroon van vaak acht maten. In 1882 oppert Brahms het idee om het baspatroon uit die Bachcantate te gebruiken voor een deel van een symfonie. "Maar we moeten het wel wat interessanter maken door wat chromatiek toe te voegen."

Twee jaar later begint hij aan zijn vierde symfonie en als eerste voltooit hij het vierde deel: een reeks van dertig variaties over dat baspatroon waarin hij een extra leidtoon (de vijfde toon) heeft toegevoegd. Dit deel begint met een machtige reeks akkoorden waarin Brahms voor het eerst in deze symfonie de trombones inzet. Brahms legt het patroon goed hoorbaar in de bovenstem. In de volgende variaties stopt hij het in de middenstemmen en pas in de vierde variatie komt het in de bas te liggen. Elke keer dat het patroon ergens in het orkest wordt herhaald, verandert de muziek van karakter, timing en kleur. We horen zangerige passages, barokachtige motoriek, diverse prachtige solo's. Soms dunt de muziek uit en dan weer volgt een climax. Brahms slaagt er op een meesterlijke manier in om ondanks de afwisseling eenheid en continuïteit te bereiken.

Brahms had een diepgaande interesse in het muzikale verleden. Hij had een diep respect voor zijn voorgangers. Hij worstelde om onder het gewicht van Beethoven uit te komen en slaagde er pas op zijn 43^e in om zijn eerste symfonie het licht te laten zien. Maar zijn interesse ging verder dan de klassieken. In de 19^e eeuw werd ook de oudere muziek afgestoft. Dankzij Mendelssohn werd Bach aan de vergetelheid onttrokken. Maar ook stonden bij de muziekvorsers renaissance-componisten als Da Palestrina en Isaac in de belangstelling. Ook Brahms was van jongs af aan zo'n muziekvorser. Toen hij 15 was en in zijn levensonderhoud voorzag met spelen in de kroeg, gaf hij zijn eerste serieuze pianorecital. Op het programma stonden onder andere Beethoven en een fuga van Bach. Heel ongebruikelijk in die tijd! In 1856, dus op zijn 23^e, werd hij abonnee van de Bach-Gesellschaft, dat enige jaren daarvoor was opgericht en jaarlijks met nieuwe uitgaven van zijn cantates en ander werk kwam. Brahms bestudeerde elke nieuwe uitgave gretig. Toen zijn moeder net was overleden, in 1865, zei Brahms tegen een vriend die hem in tranen achter de piano aantrof: "Op dit moment kan ik alleen maar Bach spelen."

Voor Bachs Chaconne voor vioolsolo in d-klein maakte grote indruk op de muziekkenners van de 19^e eeuw. Schumann schreef een versie voor viool en piano (ca. 1852). In 1877 maakt Brahms een pianoversie voor alleen de linkerhand. Aan Clara Schumann schrijft hij daarover: "De Chaconne is volgens mij een van de mooiste en onbegrijpelijkste muziekstukken die er bestaan."

Met de beperkte middelen van een klein instrument schrijft de man een hele wereld van de diepste gedachten en de sterkste gevoelens ... Als je geen geweldig groot violist in de buurt hebt, is het de meeste sublieme vreugde om de Chaconne in het hoofd te laten klinken ... Voor mij is er maar één manier om op een onbedorven manier van dit stuk te kunnen genieten, zij het als een benadering op kleine schaal; dat is als ik het speel met alleen de linkerhand. Dezelfde moeilijkheidsgraad, de akkoorden alleen als arpeggio's te spelen; het voelt alsof ik een violist ben." Geen toeval dus dat Brahms in deze symfonie, zijn laatste, de uitdaging aangaat om het te eindigen met een meesterlijk Chaconne, als een samenvatting van alle kennis en kunde die hij in zijn eigen ervaring had opgedaan.

Aanvankelijk is Brahms er beducht voor dat men zijn 'nieuwe, en droevige symfonie' te ingewikkeld, te ontoegankelijk zou vinden. Hij is dan ook blij dat hij het kan uitvoeren met het orkest van Meiningen, omdat "ik daar kan repeteren zonder een concert in het vooruitzicht, want ik weet niet of mijn nummertje 4, ik weet niet hoe ik het moet noemen, daar geschikt voor is." Inderdaad zijn de eerste reacties niet zo positief. Na het horen van de pianoreductie raadt zelfs Clara Schumann hem aan het werk terug te trekken. Maar de dirigent in Meiningen, Hans von Bülow, herkent onmiddellijk het meesterschap en gaat er samen met Brahms mee op tournee, waarbij ze onder andere Utrecht, Amsterdam en Den Haag aandoen.

Het eerste deel staat net als het laatste in e-klein. De opening is overzichtelijk met in de violen dalende en stijgende motieven van twee noten. Maar al snel begint Brahms de motieven op te vullen en ritmisch te veranderen; ook hier varieert hij continu op het voorgaande. Na een signaalachtig motief in de blazers introduceert hij een zangerig thema in de cello's. Al deze elementen worden vervlochten in een complex spel met stemmen en tegenstemmen, vraag en antwoord, climaxen, uitdunnen en harmonische wendingen. Brahms was bang dat het te complex zou zijn, maar zijn meeslepende muziek opent werelden waar je helemaal in kan verdwijnen.

Het tweede deel is ook een variatievorm. Hier wordt niet gevarieerd op een baslijn, maar op een melancholieke melodie, die door de hoorns wordt ingezet. Deze melodie wordt ritmisch omspeeld, doorloopt verschillende toonsoorten, stemmingen en instrumentaties. Op een gegeven moment dunt de muziek uit en blijft de hoorn hangen in de herhaling van één noot; je verwacht de herneming van het beginthema, maar in samenspel van fagotten en strijkers bloeit er een expressieve passage op. Na een tijdje maakt die weer plaats voor nieuwe verwerkingen van het beginthema. Ook de expressieve passage komt nog een keer terug. De hoorns sluiten het deel af met een echo van het begin. Het derde deel is een vlot scherzo met veel scherpere ritmiek dan in de overige delen. De lichtheid van de muziek wordt versterkt door de triangel, die Brahms nog ooit in zijn symfonieën had gebruikt.

Het Orkest Amsterdam

Voor u ziet u een symfonieorkest vol gedreven en gevorderde amateurmusici. Het Orkest Amsterdam repeteert iedere dinsdagavond in Amsterdam en brengt drie verrassende concertprogramma's per jaar ten gehore, met concerten in onder andere Amsterdam, Utrecht, Hilversum en Haarlem. We spelen dan in zalen als De Duif, Dominicuskerk, Paradiso, MCO, de Philharmonie Haarlem of in Het Concertgebouw. Het Orkest Amsterdam heeft vele grote symfonische werken gespeeld van Mahler, Strauss, Beethoven, Brahms, Berlioz, Debussy, Sibelius, Tsjaikovski, Sjostakovitsj en Prokofjev. Ook moderne composities van John Adams, Gavin Bryars, Einojuhani Rautavaara en Calliope Tsoupaki hebben op onze lessenaars gestaan.

Het Orkest Amsterdam heeft 22 jaar o.l.v. de Russische dirigent Alexander Vakoulsky zaliger gespeeld. In de jaren daarna speelden we onder dirigenten als Jussi Jaatinen, Gustavo Gimeno en Joan Berkhemer. Vanaf 2014 is Jacob Slagter onze vaste dirigent. We zijn heel blij dat Jacob ons orkest iedere dinsdagavond met zijn gedrevenheid, inspiratie en grappen een heerlijke avond geeft en zo zijn onschatbare waardevolle ervaring aan ons doorgeeft. De afgelopen jaren werden buitenlandse tournees gemaakt naar China, Tsjechië, Italië, Frankrijk en Polen. In juni 2024 zijn we naar Wenen en Bratislava geweest. De tournees zijn altijd een combinatie van muziek, cultuur en veel gezelligheid.

Dirigent Jacob Slagter

Jacob Slagter (1958) werd geboren in Friesland. Hij bleek al vroeg muzikaal onderlegd; zijn eerste hoorn bestond uit een zelf gemaakte tuinslang. Eigenlijk wilde Jacob voetballer en hoornspeler worden, maar van zijn vader moest hij kiezen; hij had nog meer monden te voeden.

Zijn liefde voor muziek en deze te analyseren begon in zijn jeugd. Tijdens het beluisteren van klassieke werken op lp's ploos Jacob de partituren helemaal uit. Hij sluit de dag nog altijd af met muziek van Johann Sebastian Bach.

Jacob begon zijn loopbaan als hoornist in het Noord Nederlands Orkest en werd in 1985 benoemd tot eerste solohoornist van het Koninklijk Concertgebouworkest. In 1987 werd hem voor zijn buitengewone muzikale prestaties de Nederlandse Muziekprijs toegekend. Dankzij deze succesvolle periode van ruim 25 jaar heeft hij een schat aan kennis en ervaring opgebouwd.

Hij werkte als hoornist onder 's werelds grootste dirigenten onder wie Bernard Haitink, Leonard Bernstein en George Solti en trad als solist onder meer op met Bernard Haitink, Nikolaus Harnoncourt, Wolfgang Sawallisch en Riccardo Chailly. Geïnspireerd door deze voorbeelden ging hij zich, naast zijn functie als hoornist, steeds meer op het dirigeren toeleggen en werd hij als dirigent onder meer gevraagd bij Holland Symfonia, het Gelders Orkest en het Noord Nederlands Orkest.

Vanaf 2004 assisteerde Jacob Slagter geregeld Mariss Jansons bij het Koninklijk Concertgebouworkest. In 2003, 2006 en 2009 leidde hij met groot succes de Entrée-orkestprojecten van Het Concertgebouw en KCO. Sinds 2010 dirigeerde Jacob Slagter een aantal jaren een bijzonder orkestproject in Brazilië in de zomerperiode tijdens het Festival Internacional de Música do Pará, Belém. Andere orkesten die Jacob met veel succes heeft gedirigeerd, zijn de Filharmonie in Antwerpen, het Zeeuws Orkest en het Residentie Orkest. Jacob gaf tot zijn pensioen les op het Conservatorium van Amsterdam: directie en ensembleleiding.

Sinds voorjaar 2014 heeft Jacob Slagter Het Orkest Amsterdam onder zijn hoede. Wij zijn heel blij dat Jacob ons orkest iedere week met zijn gedrevenheid, inspiratie en grappen een heerlijke avond geeft, en tijdens de concerten ons spel tot muzikale hoogte weet te brengen.

Solist Isaac Lottman

Isaac Lottman (Amsterdam, 2003) begon op tweejarige leeftijd met cellospelen. Zijn eerste lessen kreeg hij van Atie Aarts, later werd hij onderwezen door Monique Bartels en Charles Watt. Op dertienjarige leeftijd werd hij toegelaten tot de Sweelinck Academie voor Jong Talent, waar hij les kreeg van Monique Heidema. In 2020 begon hij zijn studie aan het Conservatorium van Amsterdam, waar hij les kreeg van Pieter Wispelwey en Maarten Mostert. In 2025 heeft hij zijn Bachelor afgerond bij het Conservatorium van Amsterdam met Pieter Wispelwey als hoofdvak docent.

Hij heeft masterclasses gevolgd bij Gary Hoffman, Jeroen Reuling, Nicolas Altstaedt, Anastasia Kobekina, Jean-Guihen Queyras en Matthias Bartolomey. In 2019 won hij de eerste prijs bij het Britten Concours, gevolgd door de tweede prijs bij het Nationaal Cello Biennale Concours in 2022.

Hij speelt graag kamermuziek en is cellist van het Fontana Kwartet. In 2025 mocht het kwartet een stipendium van Het Kersjes Fonds in ontvangst nemen. Met het cello biënnale kwartet is hij op tournee geweest in Indonesië. Daarnaast speelt hij duo concerten met zijn zus Yente Lottman. Hij heeft hij mogen soleren in het Muziekgebouw en het Concertgebouw in Amsterdam.

Musici Het Orkest Amsterdam

Viool 1

Julie Chen
 Aglaia Fischer
 Christine van Blitterswijk
 Doris Ferkranus
 Elisabeth Gierveld
 Frijia Prins
 Johan de Cock
 Pieter van Driel
 Robert Harsanyi
 Roos van Westrhenen
 Takashi Ishikawa
 Terrence Dom
 Thomas Röckmann

Viool 2

Liz Hickey
 Anna Weller
 Cécile Janssen
 Elsbeth Postma
 Floris Strumphler
 Jaap Kerr
 Julian de Silva
 Maarten Pijls
 Marianne Kuijvenhoven
 Mildred van der Zwan
 Sophie Lory

Altviool

Carolien Verbeek
 Bart Zevenhek
 Emily Schwartz
 Evelien Kort
 Gerrita van der Veen
 Koos Palmboom
 Margreet Asma
 Romke Koch
 Pelle ten Cate

Cello

Hsieh Hsu
 Anne van Staalén
 Ella Borman
 Floor Pennink
 Ike Overdiep
 Naomi Douglas
 Sylvia Bergh

Contrabas

Peter van den Berg
 Claartje de Bijl
 Nachenius
 Diana Hamerslag
 Frans Schmidhamer
 Joel Pérez González
 Martin Tuinte
 Wilson de Brito Carrilho

Fluit

Cilian Terwindt
 Laura Dijkhoff

Hobo

Marjanne Franke
 Harm Meier

Klarinet

Anne Nohl
 Arjan Adams

Fagot

Ludian Schaling
 Maurits Haenen
 Marca Schrap

Hoorn

Frances Dreyer
 Frans Beekman
 Ton van Tubergen
 Yvonne Lemmens

Trompet

Jacco Zwarst
 Ben Verhage

Trombone

Andrea Colombo
 Marcel Aartsen
 Werner Mazurel

Bastuba

Daphne Odekerken

Slagwerk

Leonie Haenen
 Joris van Eijndhoven
 Max de Klerk

Harp

Yolanda Davids

Vrienden van Het Orkest Amsterdam

Heeft u genoten van ons concert? Word dan Vriend van Het Orkest Amsterdam

U krijgt de beste plekken in onze concertzalen, profiteert van speciale aanbiedingen en wordt als eerste, persoonlijk geïnformeerd over onze activiteiten.

Uw vriendschap maakt het verschil!

Met uw bijdrage helpt u Het Orkest Amsterdam, bijvoorbeeld bij de aanschaf van bijzondere instrumenten, opdrachten aan componisten of de kosten van een solist of tournee. Zo konden wij dankzij steun van de Vrienden professionele repetitoren inhuren voor onze groepsrepetities.

U kunt kiezen uit de volgende arrangementen:

- Standaard:** u doneert een jaarlijks bedrag van € 40,-
- Extra:** u doneert een jaarlijks bedrag van € 80,-
 en ontvangt twee kaartjes voor onze concerten
- Extra Plus:** u doneert een jaarlijks bedrag van € 120,-
 en ontvangt vier kaartjes voor onze concerten

Vanzelfsprekend stellen wij een hogere bijdrage altijd op prijs! Voor informatie en aanmelding kunt u een e-mail sturen naar secretaris Elsbeth Postma via elsbeth@klaaromtewenden.nl. Wij nemen dan snel contact met u op.

Kijk voor meer informatie ook op www.hetorkest.nl/stichtingvrienden

Dank voor het komen

Volgend programma

Op onze mini-tournee 13-15 maart in Friesland en op zondag 29 maart in Amsterdam spelen wij de zesde symfonie van Anton Bruckner en een nieuw werk van de Friese componist Hoite Pruiksma. Kom luisteren naar deze concerten met monumentale werken.

Vacatures

We zoeken een harpist en we zoeken meerdere bassisten; zowel tutti contrabassspelers als een bastuba.

Vertel het ons

Website: www.hetorkest.nl

Facebook: facebook.com/hetorkest

Instagram: [@hetorkestamsterdam](https://instagram.com/hetorkestamsterdam)

Colofon

Teksten: Koos Palmboom

Redactie: Elsbeth Postma, Koos Palmboom

Beelden: Marjolein Vinkenoog (orkest),

Projectbeeld: Jelle Stoop

Opmaak promotiemateriaal: Jacco Zwarst

Opmaak boekje: Frans Beekman

Bestuur Het Orkest Amsterdam

Terrence Dom - voorzitter

Aglaia Fischer - secretaris

Jaap Kerr - orkestchef

Mildred van der Zwan - penningmeester